

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára	Felélő szerkesztő:	Laptulajdonos és kiadó:	Kéziratokat nem adunk vissza.
Egész évre 8 K Fél évre 4 K Negyed évre 2 K Egyes szám ára 20 fillér.	OSZESZLY M. VICTOR.	BALKÁNYI ERNŐ.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi V. Ernő könyvkereskedésénél. Balkányi V.
	MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.		A nyilttér sora egy korona.

A becsület rablóóvjagjai.

Alsólendva, szeptember 28.

Egy vidéki városban nemrég öngyilkos lett valaki. Leleke nem bírta ki a harcot, meg akart szabadulni azoktól az emberektől, akik siettek részvétüket kifejezni akkor, amikor a férfi lelkét a szenvedés kígyója marta és siettek újra névtelen levelet írni akkor, mikor a részvét szava valamennyire megnyugtatta a felzaklatott embert.

Oh, mi nagyon jól ismerjük a becsület lelkétlen rablóóvjagjai. Alsólendván is van belőlük elég. Tisztelesség órcával járnak, még be is gombolkoznak a »rágalmazók« előtt, annyira, hogy szinte művészek a — látszó becsületben. De mihelyt rombolni lehet, olyan lelketlenséggel törnek be a familiákba, hogy az ember ilyenkor tudja megszeretni az okatlan állatot. Ilyenkor tudok én annyi szeretettel nézni a kutnyára. Mert abban csiszoltabb a hűség ezerszerre. A kutnyában van annyi bátorság, hogy a kit nem szeret, beleharap a combjába, pláne ha az a valaki vele ingerkedik. A becsület rablóóvjagjai azonban, akik emberek és feltehetően kalappal járnak előttünk, akik előtt sokszor egy egész város közönsége hódol, elbujnak egy-egy névtelen levélben, orvul harapnak.

Betokolódik a családi szentélybe. Itt nagyon szereti a talajt. Mert a nő megvédése még mindig a legnehezebb szerep a világon. Mihelyt védik, már azt mondják:

Jöss-e velem?...

Szerelmek, üdvök büvös hazája,

Pokol az útja, kapu tárva!

Ki állépheti, nevet rá az élet;

— Ha úgy akarad, én átvetekélek,

Jöss-e velem?

A kapu tárva, pokol az útja,

Átküldeni magát hej, kevés tudja!

— Ha szerelmesen rám mosolyg az arcod,

Ezer pokollal felveszem a harcot!

Karomba erő száll, a szivembé élet,

S győztesen lépek át a kaput lefelé!

Jöss-e velem?

Virágom járnál, csókon aludnál,

Bánatról, bírói sohane tudnál!

Dalokba fonnál fürtjeidet össze!

A kapu tárva, oh, mondd: velem jössz-e?

Oh, jer velem!

Nagyapó hagyatéka.

Írta: Milena.

Halványan, alig pihéget lát karosszékében a jó, öreg nagyapó. Becsét szemében már csak néha-néha lobogtat meg az élet kímélő kieszülő tüze. Szomorúan tekintgettet szét a szobácskában, melynek kicsiny tűzhelyén már napok óta nem égett. A szoba burztorata, a nagyapó kopott ruhái hangosan hirdették a szégyenséget, mely itt tanýát ütött. A szoba egyetlen díszje egy egyszerű

— Ahá, nem zörög a haraszt hába! — Mihelyt kutatják a névtelen levelet íróját, már találgatják is: hátha mégis van a dologban valami. Bizonyosan. Újjából senki se szopna olyat.

A védtelen asszony alig mer kilépni a küzdőterre: fél, hogy botnyá lesz a dologból; a legokosabb, amit tehet, elteszi a levelet, hátha egyszer kideríti a vádaskodó, bátoratlan lelketlent. És oh hány filiomész hervaszt már el ilyen levelekre, lstenem! És hány család békeje múltott már el a névtelen levelek miatt. Hány apát vontak el így a gyermekneveléstől, hány apát kergettek már az ilyen levelek a kártyához, az italhoz.

Az erkölcsi rend megtámadása még nem magában álló pozitívum. Halás téma lenne kimutatni, hogy a névtelen levelek szerzői, a becsület rablóóvjagjai még államvagyonosodási szempontból is temérdek kárt okoznak. Utaljunk csak a megmérgezett házastársak züllésére, ami a kártyaszatlnál kezdődik és valahol a temető egyik sarkában végződik. Amig ezt az utat megtette valaki, ropogtat sok lelki megrázkódtatás megy keresztül. Közben a garasok, a remények szertefoszlanak; ami megmarad, az csak a lélek keserősége, mely rendszeren valami gyilkos szerszámot ad az ember kezébe.

Nem kell magyaráznunk, hogy minő forradalmat idéz elő az ember lelkében az a vád, mely a szerető hitvest éri. Lehet annak az asszonynak olyan a lelke, mint a fristollu fehér galambé: a vád ott zajong az

ember lelkében, mint Shakespeare Othellojában. És vége a családi boldogságnak.

Mindez ellen mit tehetünk? Gyáva anonyimok mindig lesznek, amig csak Othellok lesznek. Névtelen leveleket mindig fognak írni. Mentül több olvasója lesz, annál többet. Mihelyt azonban az emberek tüzbe dobna minden olyan levelet, amelynek írója nem merete oda írni a nevét, a névtelen levelek írói megcsappannak. Nem örökre és nem úgy, hogy irnagja sem marad belőlük.

Mert mindig lesznek olyan emberek, akik a névtelen levelekre adnak valamit. Ha nem a szappan lesz a műveltség kormérője, hanem az igazi intelligencia mutatója a nemzeti szellem intellektualitását, akkor remélhetjük, hogy talán örök időkre elhallgatnak a névtelen levélírók.

Addig is, miig ily lépcsőkre jutna a műveltség és az igazi tudományosság, addig az emberek fogjanak kezét, — a művelt ember ugys azt teszi — és ne olvassanak el olyan leveleket, amelyeknél őrök lélek nélkül írnak azzal az állatias vérszomjajal, hogy másnak ezzel keserűség okozzanak. Bin-tessük meg őket azzal, hogy leveleiket összetépve, azokat emészse meg a tűz. Mihelyt nem reagál az érzenykedés a galád rágalomra, a névtelen levélírók be fogják látni, hogy sokkal nemesebb és férfiasabb a mások családi boldogságát megőrizni, mint azt nyomorulttan, gyáván szétlúdni.

Ha pedig annyira alacsony ez a tár-

kard volt, melynek markolatán keskeny, nemzetiszíni szalagocskával csokorra kötve. Az öreg ember szemén szomoruan tévedt föl az ócska kardra, hol a szoba ajtajára. Néha-néha felsőhajtott, s lassan folytathat végig barázdás arcán az előtört könyvek.

— Nem jön, — susogta keserűen, — pedig már itt érzem torkomon a halál hideg kezének borzasztó szorítását. Meghalok, mielőtt utoljára megcsókolatlan volna, mielőtt utolsó óhajom közölnöm vele...

Elhallgatott. Dermesztő hidegség lepte meg, érezte, hogy lelke nemcsak Teremtője Cédé megen s úgy érte, hogy fáj neki a távozás pedig mennyit szenvedett! Mennyi igaztalanságot, gonoszságot látott e világban, s most mégis sajánálja itt hagyni. Nem is annyira a világot, — mit bánja azt! — de ki visel gondot árva unokájára, ki ad enni az ő ártatlan, szép kis Palkójának? Talán szenvedni fog, házról-házra járva egy darab kenyérrért. Talán nem lesz, ki kenyéret adjon neki s az a szép kék szempár kinyitott apad ki, annak az édes arcnak rózsuát a nyomor tépi le, talán — ami legborzasztóbb lenne! — arany-szöke haja ott csaprik össze a bűn saráiban, az élet posványában!... Oh, mi lesz vele, azzal a tiszta lélekkel, ártatlan gyermekkel!

Már alig tudott gondolkozni. Lélekzete kudozott, szemhéjait neheztülte. Kezét imára kulcsolta, hogy előhászt mondjon lelke düvéért. Egy utolsó fohászt... Lehunytt szemekkel, imára kulcsolt kezekkel olyan volt, mintha már élet sem volna benne...

Az ajtó lassan, halkán nyílt ki egy 10—11

éves fiúcska jött be a szobába. Egy csomó száraz galjalt hozott vékonyka karjain s azt csendesen a tűzhez lételet. Szempolygva közeledett nagyapó felé, vigyázva, lassan, hogy föl ne ébredsz. Gyönyörű gyermek volt. Finom, törékeny, mint egy kis porcellán szobrocska. Selymes, szőke haja válláig ért, szomorú, szép kék szemét tágra nyitotta s úgy nézte az alvó nagyapót. Az öreg éppen befektette imádságát s felféltként. A fiu rajongó szeretettel kapott a száraz, hideg kéz után:

— Hát ébren vagy, nagyapókám? Te drága, jó nagyapó, úgy-e már agyald is értem? Kinn voltam az erdőn... Tudod, olyan hideg ez a szoba... Juj, most is hogy fázik a kezéd, — és megcsókolta az ősz ember meleg kezét, — de most tizedet rakunk, jó meleg lesz és nem fázik többé nagyapó! Nem bizony!

Ujra ajkajához szorította a ráncos kezét és kacsaga csókolgatta.

— Juj! Juj, milyen hideg vagy, nagyapó! — A halál hidegsége az, fiam; — mondta szomorúan az agg — A halálé, mely itt leselkedik fölöttem, hogy magával ragadjon; a halálé, melyet sokszor kerestem és mindig elkerült, s most, hogy én futnék előle, önként felkeres.

A fiu kacsaga válaszólt:

— Tréfás! nagyapókám, ugy-e, tréfás! — A nagyapó felsőhajtott. Láta a gyermek szemében a könyvet, melyet kacsagával akart elrejtetni, s arra gondolt, hogy milyen művészet tette ezt a gyermeket az élet! Keserűen gondolt arra, hogy hát még ezután mennyi hazugságra tanítja meg ezt a finomlelkű fiut az a kegyetlen

sadalom, hogy mindezek után akad névtelen levélíró, aki érkölszi alap híján névtelen leveleket ír, ha megtudjuk bűnös ízelmet, közönségek a tisztességes emberek sorából, mert az ilyen ember nem az. Gyilkos, aki mint a tolvaj, sőtétben jár, mert nincs önéretze; himpellér, mert nem uriember.

Tűzoltóink gyakorlata.

Nagyszámu érdeklődő nézte végig vasárnap délután önkentes tűzoltóink első riasztásos gyakorlatát az urad. magtár előtti völgyben. A gyakorlat — tűzoltóink csekély létszáma dacára is — azonban sikerült, leszámitva természetesen az apróbb hibákat, amelyek azonban nem a tűzoltóink multak. Apróbb hibának mondjuk például azt, hogy a szerkesztés és egyik vízes-lajt — valami okból — késéssel érkezett meg, amit különben a közönségnek csak egy nagyon csekély része vett észre; valamint azt is, hogy közvetlen a gyakorlat előtt a parancsnokság nem ejtette meg az ilyenkor szokásos kémszemlét, amennyiben a gyakorlat színhelyére a megadott vázjel után elsőnek Horváth Lajos és Szaurer János érkeztek meg, míg a szertárnál Némethi Sándor jelentkezett elsőnek. De miután a parancsnokságunk tudomására jött, hogy egyes tűzoltók a kiadott parancsot keltezőképpen nem tartották be, a díkjostástól el kellett állni.

A gyakorlatot megelőzőleg délután 1/2 óra körül riadóztak a városban. Kevevvel később a színhelyen megjelent 27 tűzoltó. A feladat az volt, hogy a feltételezett észak-déli szél mellé kigyuladt a magtár tetőzetének észak-nyugati része mintegy 6–8 méter szélességben, vesélyeztetve a magtár-tető többi részét, az alatta lévő magtár és az aól 20–30 méternyire levő, északkeletről délnyugatra húzó, fábol épült, sok gyúlékony anyaggal tele s faszindelyes uradalmi pincét, valamint az egész várost. A tűz oltásánál egy 119 mm.-es és egy 92 mm.-es szivó-nyomó fesskendő 1–1 motollával s 500 méteres tömlővel,

egy szerkesztési megfelelő mászó és egyebek felszereléssel, valamint 2 vízes-lajt állt a tűzoltók rendelkezésére.

Az első vízet — a tervnek megfelelően — az 1-ő számú sugár adta, és pedig a riasztás időpént-ától az 1-ő számú 14 perccel, amely körülményt — tekintve a nehéz terepet, ahol kellett szélességi utak sinésnek a felállításra s az erős, hepehupás emelkedést és azt, hogy az egylet új vezetése óta ez a terhes feladat volt az első riasztásos gyakorlat — fényes eredmények kel tekinteni, mikor még a képzett verseny-csapatoknak is legkevesebb 10 percre van szükségük a szertárnál való hasonló távoiság mellett. De az idő amiatt telődött ki még ennire is, mert az idő számú sugár az egyik lajt kései megérkezése miatt csak egy jutott vízhez, hogy a 11-ik számú fesskendő az 1-ő számú fesskendő lajjához kellett emelgetni, továbbá mert a 11-ik számú fesskendő kis kaliberű s régi is, így csak lassan bírta feloltni a vizet. Pedig az első víz-sugár bemutatását az a 11-ő számú fesskendőtől szerelt 1-ő számú sugárnak szánták mint könnyebb járású fesskendőnek, mely számításukban családok, mert most már kétségtelen, hogy nehezebb vízszállítási körülmények közt az 1-ő számú fesskendőt sokkal könnyebben lehet vizet kapni.

Tapasztaltuk ezúttal, hogy a magtár-tető eléréséhez 9 méteres létra nem elég s hogy a kihozás létrára így magas épületeknél rendkívül nagy szükség van. De a folyó évi tüzeknél szerzett tapasztalatainkat ez a gyakorlat abban a tekintetben szintén megerősítette, hogy a 11-ik sz. fesskendőnek nagy feladatot szánni nem lehet s hogy már élvileg szükségesnek kimondott 11-ik sz. 120 mm.-es fesskendő sürgős beszerzése életlen szükséges.

Ellenben örömmel tapasztaltuk ugy e gyakorlaton, mint a várnál azután tartott próbán az 1-es számú fesskendő nagy nyomóképességét, s mert más kétségtelen, hogy ezzel a fesskendővel — más felelővel segedelme nélkül — a legmagasabb épületekre is képesek tűzoltóink vizet adni, amely körülmény kétségtelenül nagy megnyugtatósára szolgál mindenkinek.

Hirdetmény.

A szépitő-egyesület Alsólendva, a Kaznizai utcában mintegy 300 m² területen beton-szegelyes, tömött kavics-járdát kíván készíttetni. Vállalkozni kívánók a pályázati feltételeket megtekinthetik Bittera Béla egyesületi titkárnál. Az árlejtés október hó 3-án délután 2 órakor lesz az olvasó-egylet helyiségében.

Krónika.

Ah vakaróznai, vakaróznai
Manapság milyen nagy divat!
Paraszok és urhölgyek egykéj
Vakarják a karjaikat.

Karjára most mindenki képes,
A kar mostan: nébzetsvirág,
A kar viszket, tünt, bizsings, ég,
Ne nyuljon hozzá senki hát!

Ne mondja senki mostanában:
"Szabad kérnem, mostanában a karját!"
A válasz lenne: "Oh, hogysin!
Hogy még az oltást levakarják!"

Ha már vakarni kel színetlen,
Inkább csak hadd vakarják én,
Vakarja ki-ki a magáét,
Hisz vakaróznai most erény.

Mert vakaróznai, vakaróznai
Most a legjobb izlés se fílt;
Oh, mily fölséges gyönyöröség
Igy vakaróznai ungeniert!

Oh, milyen borzasztó dolog volt
Régente, hoghya viszketelt!
A fene ette meg ez embert,
Mert nem tudta, hogy mit tehet.

Sopánkodott, hogy félreértik,
Tudj' Istent mit fog rá a guny,
A viszketést inkább eltűrte
Fogskörteig, szomorun.

De most! Ohó! Most vakaróznai,
Míg csak ki nem serked a vér,
Napjában százsor, millioszor,
Kárpótlásul a multakér'.

Most vakaróznai, vakaróznai,
Ha olta vagynak, vagy ha nem,
Csak vakaróznai, vakaróznai
Reggeltől essig színtelen.

Aki régebben vakaróznai volt,
Azt messziről elkerülém,
Aki mostan vakaróznai,
Attól többé nem félek én.

Aki a karját nem vakarja,
Ne álljon szóba sem velem;

mester! Reszkét kezeivel gyöngédn vonta magához unokáját:

— Hallgass rám, fiam! Én nemokára meghalok, talán csak egy óra már az életem. Sokat szenvedtem, sokat küzdöttem, s vannak dolgok életemben, miket te még nem értenél meg. Azért nem is magyarázom neked. Most meghalok s te itt maradsz árva, egyedül... De nem fogsz éhen vészni. Gondoskodtam rólad... búszkedésem árán. Ott van az asztalfiókban egy lepecsételt levél. Menj el vele oda, a hóvá címzve van. Egy fehér ajtó, szomorú öreg néni az. Ismered te is... Aki sokszor fölött magához és sírva eskoigolt. Nem fog elülni, magához fogad s helyettem majd ő vigyáz rád. Csak menj hozzá. Nekem is ajánlotta segítségéd, de az alalmazás nem fogadtam el. Menj hozzá, mihiylet engem elmentek... Ne sírj fiacskám, ennek így kell... ily.

Suttogóvá vált a hangja, a fiu már állt ergette meg szavát. Letérdelt a nagypó előtt s zokogva eskoigolta azt a kiasztót kezét.

A halkodók tekintete hirtelen a falon függő kardra esett. Szinte ijedten szólt meg meggyezzer:

— Kis fiam... Palikám!
A fiu fölemelte könyes arcát:
— Édes nagypókám!?...
Az öreg hangja földulokit, ijésztően rekedt süttőségessé tomputt:
— Egy öhfajásom van még... Azt az ócska kardot hozd ide fiam... hadd eskoigolam rá végső eskoigomat...
A fiu levette a szegről a kardot s nagy-

apjának nyújtotta. Az agy szinte grjngve élelte magához a drága jószágot:

— Fiam, ezt velem tegyék sírba... Hü társa volt életemnek, megosztom vele a sír... is...
Könyezve eskoigolta a kardot s utolsó erjét megfeszítve szívéhez szorította. A fiu ijedten ugrott fel:

— Nagypó, hád ezt nem hagyod nekem!?
— Szent kard ez, fiam, — susogta a beteg. — Velem volt ez a porba-tiprott szabadság véres harcaiban; együtt szenvedtetek, vertik az elenségnél, s oh, hánszor eskoigoltam ezt a kardot boldogságban énve, midőn fényes győzelemin után szarnokok vére pirosolt rajta... Ezt a kardot döftem mellembe akkor, midőn Világosnál sírba tiporták a legszentebb józokat; mikor láttam, hogy a magyarak letene elfordult tőltök. De nem jöl találmam... A seb, melyet testemen ütöttek, begógyult, hogy annál jobban égjen a lélek sebbe... Tegyétek ezt a kardot koporsómba, fiam, hogy édesebb legyen örök nyugvásom...
A fiu összekulcsolt kézzel könyörgött:
— Add nekem e kardot, nagypám, add nekem! Ha én eljövök a szabadság napjára, én ezzel harcolok s ha te megsejtelted, unokád sem szennyezni be soh! E kard lesz az én boldogságom, búszkedésem s a mi rozda esett rajta, én fényestem ki, esküszöm!

Kipírult az arc s máskor oly szelíd, szomorú kék szemei csodás lángba gyulltak. Nagypó arcán égi mosoly derült fel:

— Hát rád bízhatom, fiam? Esküszöl?
A fiu rajongva nézett a kardra:

Esküszöm!

Az agy megnyugodva válaszolt:
— Köszönöm fiam... boldogd a tetted végső perceimet. Csokolj meg... Igy! Aldj meg az Isten... Még egyszer csokolj meg... sokszor... utóljára...
És eskoigolt egymást; a fiu forrón, zokogva, ismét sírva, hidedgől ajakkal. Végre az ősz férfi ismét megszólalt:

— Elbucszintunk... A kardra jól vigyázz fiam! S ha valaha úgy érzed, hogy talán bemoicolnád azt, jöjj ki a temetőbe, ásd föl síromat és temesd oda mellem... én boldog leszek a hiú poromban... A levelet se feledd el!... Hadd eskoigoljak meg... Igy meg a kardot... várj, huzd ki a hüvelyéből... ily, ily...
Megeskoigolta a kardot, azután magához ölelte azt. Ami erő még haldokló testében, mind megsejtette s egy szorította kebléhez a drága jószágot. Egyszerre csak kibugyngant mellőlből a vér. Palkó remülten kiáltott:

— Mit csinálasz, nagypó!?
— Semmi, fiam, — susogta, — fölpatant a seb, melyet Világosnál ütöttek testemen, ütöttek telkemen... Mindkettő halálos... Igy meghalni édes...
A kard véresen hullott a fiu lábaihoz s nagypó fehérülő ajka már csak annyit tudott süttögni:

Azt a nemzeli-színi szalagot a kardról vedd le... temessétek el velem... Ó kötőre tá egykor, az a szomorú, fehérhajú asszony...
* * *

Ki mentül többet vakarózik, Az a beklemer ölelem.

Az a bajtársam! A barátom!

Testvérem, lelkemnek fele!

— Csak vakarózzunk hát vidáman,

Hogy megbolonduljunk bele!

HIREK.

— **Eszküvő.** Böhm Vilmos október 10-6-án esküszik örök hűséget Kányavornán Waltersdorfer Gizella kisasszonynak.

— **Horváth Ferenc** zalanzentrői csendőri-örsvetőr-ma délelőtt 12 órakor vesztő oltárhoz Nestrovics Mariska kisasszonyt a helybeli plébániá-tombolomban.

— **A kamarai elnök megerősítése.** A kereskedelmi miniszter egyik multheti leírataival megerősítette Uleinen Józsefnek a soproni kereskedelmi és iparkamara elnökvé tiszteit megválasztását.

— **Távozó takarékpénztári hivatalnok.** Kovács János, az Alsólendvai Takarékpénztári hivatalnokát a Szatmári Gazdasági és Iparbancok segédkönyvelőnek választották meg. Kovács távozását baráti körökben élelken sajnálják.

— **Áthelyezés.** Tretter Dénes, hercegi urad. segédizást Alsólendvári hasonló minőségben a kismartoni gazdasághoz helyeztetett át.

— **Dobronak csendőrségi kap.** Mint teljesen hitelt érdemlő forrásból értesülünk, a zalagerzségi csendőrszakparancsnok Dobronakon egy csendőri-örsvető szándékozik felállítani. E tényt annak is inkább örömmel konstátáljuk, mert Dobronak, e nagy kiterjedtül község már régóta érzi az őrs hiányát, egyrészt közbiztonsági tekintetben, másrészt mert úgy a megyében, mint másutt jóval kisebb helyek bírnak csendőrséggel.

A parancsnokság belátja, hogy Dobronakon imár nem lehet eleve tekintetben melőzni, tehát — mint más oldalról értesülünk — csütörtökön egy parancsban megkereste Németh Imre alsólendvai járásörsvetőt azért, hogy Dobronakon a legközelebb felállítandó őrs számára egy megfelelő lakatnyárol gondoskodjon.

— **Nem jött levél!** Ezzel a kérdéssel ostromolják az emberek a levélhordót, ha a kézbesítési ideje elérkezik. Nemcsak az üzlemberegek várják nehezen a postást, hanem a fiatalok is, akik számára mindig tartogat egy-egy rózsaszínű levélkét a táskájában, — de heffon este az üzlemberekek is, meg a rózsaszínű levelet váro fiatalok is hiába várta a postást, mert a postás csak nem akar jönni. Sem 6 órakor, sem 7 órakor. Utána néztünk a dolgokat s már-már levélhordó szítrákra gondoltunk, mikor sikerült megtudnunk az elmaradás okát. Úgy történt, hogy a postáról a fél 6 órai vonathoz elfutott rendes időben kiküldeni a postakocsi s miután a vonatnak nem old módjában, hogy ő maga faradjon el a postahivatalba az érkezeti ködeményekkel, Rédics fél tovább ment anélkül, hogy az Alsólendvának szülő postát letette volna. Így azután csak másnap vették kézhez leveleiket és újságjaikat, amikor a Rédics félhő jóvo vonatr visszahozta jogos tulajdonukat. — Hát ez olyan dolog, aminek nem szabad még egyszer előfordulni!

— **Balatonfüredi járás.** Valahára megváltoval Balatonfürednek és vidékének régi meghatása. A topociai fozsolygábról járást kért osztják s Balatonfüred székhelyül új járást szerveznek. A törvényhatóság bizottság, a földmívelésügyi miniszter leirta folyót, mult heten tartott közgyűlésen az új járás szervezése által szükségessé vált járási állatorvosi állás rendszeresítése iránt is intézkedett.

— **Megrálgalmazott községi jegyző.** — Bóna Jenő becselhyi jegyző, féltelmes hatóságának utasítására a mult évben Süle János ottani lakos ellen régi adóhárítás miatt végrehajtást vezetett. Süle ekkor elkereskedésben feljelentést adott be a pénzügyi miniszterhez, amelyben Bónán különféle szabálytalanságokkal vádolta. E vádak azonban a megindult fogyalmi eljárás folyamán teljesen válalonlatnok bizonyultak, sőt ki-

derült, hogy Bóna Jenő ez esetben is, mint mindenkor, a legkorrektebbül járt el. — Bóna Jenő ezután az alapítalmul vádaskodó Süle ellen a bíróság előtti tárgyalmazásért a letenyei járásbírósnag-nul vádat emelt, amely el is ítélte Sület. Ezen ítéletet a nikanizai törvényszék mult felebbviteli bíróság pénteki tárgyalásán helybenhagyta, elégtelme szolgáltatva a megrálgalmazott községi jegyzőnek.

— **A himnő ellen** általánosan védekeznek az országban. Foly az oltvány. Alsólendván is sokan beollattak magukat Jól is lesz, legalább egy kis láz árán, amit sokaknál az oltás okoz, megmenekszünk az esetleges csuf betegségtől. Természetesen a szépmel fel a himnőlőt legjobban. És méltán, mert ugyancsak maradóan nyomat hagy maga után, amit semmiféle szépitő-szer el nem tüntethet.

— **Oktober 6.** A nemzeti gyásznap meg-tartására tudomásunk szerint erősen készülődik egy-másik egyet. Így az Iparos Olvasókörben is sokan adott kifejezést abbeli óhajuknak, hogy október 6-ikát ünneppé kell avatni. — Hát ez nagyon természetes. Az lenne lealzó ránk nézve, ha városunk értelemségre elefeletten lerón adóját azok iránt, akiknek nem a szábjában, hanem a szívében él a haza.

— **Sztrájkoló minisztráns gyermekek.** Érekes és mulatósg kis epizód történt a mult vasárnap, a mise előtt, egyik szomszéd közege-beli templom egyszerű sekrestyéjében. A minisztráns gyermekek megtagadták az engedelmessé-geket Sztrájkba létek. Midőn ugyanis a plebános felöltözökött a misemondó ruhába, hogy meg-kezdje a szertartást, csudálkozva tapasztalta, hogy az oltvő minisztráns gyermekek nem állnak eléje a csengettyűvel, hogy az oltárhoz kisérik, hanem tétlenül várakoztak az egyik sarokban. A plebános kérdőre vonta a fiukat:

— Hát ti miért nem készültök a mise-hez? Mire vártok? Mit passogtok ott a sarokba? A gyerekek láthatólag zavarba estek. Lesütöttek a szemüket. Tipekét-topogtak, morogtak. A vállukat hógatták, vonogatták, végre nagy-nehezen kivallották, hogy keveselik a két-két krajcár fizetést a minisztrálásért. Legalább is négy krajcár, vagyis száz percentes béremelés követelnek, mert olcsóbban nem hajlandók az oltárhoz menni. A plebános elmosolyodott a fiuk követelésén és nyomban alkuba bocsajkozott velük. Néhány perenci beható és részletes tárgyalás után kölcsönös megegyezés jött létre közöttük. A fiuk megelégedtek az ötven percentes béremeléssel is. Fejenként tehát egy-egy krajcár béremelés kaptak a perselyből. Eszerint hat-hat fillér jutott a számukra. Miután a plebános biztosította őket, hogy ezután már ezt a nagybő fizetést kapják állandón, a fiuk nagy örömmel szüntették be a passzív-reszisztenciát s néhány perc múlva már megjelentek a sekrestye ajtajában, hogy hangos csengőszóval jelezzék a szent-mise megkezdését.

Éppen ideje is volt, mert a hívek már nagyon türelmetlenkedtek a templomban. Na tőknek elképzelni, mi az oka annak, hogy a plebános sokáig késést a sekrestyében? A minisztráns fiuk bérházat egykébnt az a körülmény támogatta legghatóságban, hogy az egész községben csak ők ketten vannak, akik minisztráltnak így aztan nem kellett tartaniuk a konkurrencziát. Ezt a tényt használták ki a ravasz fiuk a plebánossal szemben, aki méltányosan eligazította a dolgot. Egy-egy vörös krajcárkával...

Ennél olcsóbban még soha nem törték le Magyarországon a béremelésre irányuló sztrájkot.

— **A pécsi kiállítás bezárasa.** A pécsi országos kiállítás október közepén zárják be nagy ünnepekéig között. A kiállítást eddig több mint nyolcszázzezen látogatták meg.

— **Horvát örökltség.** A spalatoi akademiáti fiataloknálóhoz ezt a kommentárt írták a „Muraköz” című csaknaryói újság: „Hát kell-e ennél világilondtöbbsé ostobaság?! Muraköz kioldította a spalatoi gyűlésen? Igazán nevelésig? Kik azok? Hová valók? Bizonyára nem muraközök, hanem világilondtöbbsé valókéik muraközöknek lépettek fel, hogy kiféle meg a muraközök elégtelenségéről is beszélhessenek. Hát ki bántja a muraköz horvátokat?! Csak ezredrészen beszélnek a horvátok a Horvát-Szlavon-oroszok elni magyarkor nyelvi jogok megraközzi horvátoké a magyarkor, nem pansz-kodónak az ott levő magyarkor annyit, amennyit joggal panszokdnak. Eger azt a muraköz népek van anyi este, hogy az ilyen testvéri szeretetnek és öleletességnek nem ill el. Tartsa meg a spalato horvát újság a népgyűlésen összegyűjtött almanach-pénzét magának és se-gélyezze az ehöz zagoreceket, akik valóban rászorulnak a segítségére, s hagyjon békét a muraközöknek, akiknek van miből megélni, de különben sem óhajtanak lelki rokonságra keveredni a horvát nagyász hóbortjával.”

— **Gyászír.** Mint részvelet értesülünk, Laufer Miksa, ki még a mult estezöbden mint raktárnok városunkban működött, tegnap szombat elhunyt Budapesten.

— **A Védő-Egyesület köréből.** A Tulipán-Szövetség Magyar Védő-Egysélet alsólendvai fiókja heffon delután gyűlést tartott, melyen megválasztották az új tisztikart. Elnöke: Hajós Mihály, tiszelnök: Fülöp Nánorné, alelnökök: Székely Emil és Pollák Lázár, titkár: Tekke Dienes, pénztáros: Brünner Béla, jegyző: Pollák József.

— **Csaló leány.** Kaszás Rozsi családiany Deutch Jakabnéval szolgált az alsó-utczában. Nagyon szegényesnek találván az életét pénz nélkül, heffon tehát gondolt, hogy mérészt és nagyot s beallított a Freyer-féle üzletbe, hol Révész Lajosné családiany adva ki magát, asszonya számára 10 korona kölcsönt kért Freyertől. Egy levelet is vitt magával, melyben Révészné megerősít a leány zavart s kölcsön pontos visszafizetését ígéri. Freyer jóhiszeműleg átadta a családiany a 10 koronát, de később gyanakodni kezdett s érdeklődött a dolog iránt. Kint, hogy a leányt nem bízta meg senki s az a levelet, melyet magával vitt, himnőlőt volt. Tettét beismerde, de miután az elzene tett fejlelten ész visszavonták, a csendőrség beszűntette a vizsgálatot.

— **Tüzéset.** Héffon Szabó Jánosné lenti- asszony lakóháza üzletét delután 1 órakor kigyuladt és legett. Az ottani tűzoltók onféldőző munkájának köszönhető, hogy a tűz nem terjedt tovább.

— **Néklözötheten szükséglete** ma minden müvelt embernek az újságvasárna. A hosszú tétl estek bekövetkezőtől szolgálatot vélték hát tenni a közönségnek a füzűlőzetek általánosan legközelebb napilapra hívjuk fel. Az a kesztőeműl a Pesti Hirlap, mely minden tekintetben első helyen áll a napisajtó termetek között. Függelgen és szókimondó újság, úly specialitásokkal és előnyökkel, melyek a legnagyobb kedveltség szeretnek meg e tisztosítják néha a magyar olvasókör-ségénél. Specialitása: az aktuális társadalmi kérdéseket élvezetesen tárgyalja Este levelek, a szellemes kis komédia és egyéb humoros cikkek, a kedves olvasmányos füzetek, a közhasznú Szerkesztői úzenetek ok megbeszélés naponta, hogy az paratlan a sajtóban; az eredeti tárcák felét minden nap egy külföldi öröl való rajz vagy illusztráció; apró hirdetések, renseteg fömlege egyuttal azt igazolja, hogy legelőnyösebb a Pesti Hirlapban írótul, mert ennek van legnagyobb olvasókörzése. Előnyei: egy képes napit, melyet minden előfizető karácsonyi ajándékként kap s egy divatlap, melyet az előfizető megsekel aron rendelhet meg. A Pesti Hirlap egy hétre napptárt az 1908. évre ingyen és bérmentve megkapni óhajja, az már most fizessen elő, mert ez ajándékkra igényt csak s tartalommal, akik legalább negyven óra megszakítás nélkül előfizetői a lapnak. A Pesti Hirlap ára egy hétre 2 kor. 40 fillér; negyedévre 7 korona; a Divat Szalon című napit is díszes kiállítás diadvonalgyal úgygy negyedévre csak 8 korona. A Pesti Hirlap kiadóhivatala Budapest, V., Váci út 11.

— **Revolveres támadás.** Farkas János kerakalóciak lakos szombaton este 8 óra tájban lakásáról a cipi csudára indult egy kis büféletre. Alig haladt a községtől néhány kilométernyire, midőn egyszerre elébe toppant egy férfi és dörgő hangon rákiáltott: — Ki vagy? — Farkas meghökött, de nem hagyta el hidegvér, hanem ugyanolyan hangon visszaküldött: — Hát te ki vagy?! — Erre a támadó revolvert rántott és abból egy lövést tett Farkasra. A golyó azonban nem talált, mire a támadó elmenekült a közeli erdő

felé. — Farkas az esetről jelentést tett a csendőrségen s ugyanakkor kifejezést adott abbéli gyanújának, hogy támadója Kiss Pál kalócai lakos volt. Ennek alapján a csendőrség a vizsgálatot megindította s bár a gyanúsított Kiss tagadásban van, a terhelt bizonyítékok betérésévével át-tektek az ügyet az alsólendvai járásbírószághoz.

— **A Himnusz az iskolában.** A vallás-és közoktatásügyi miniszter elrendelte, hogy valamennyi iskolában a magyar Himnusz kottával együtt két táblára legyen felvonva. A miniszter ezen hazailatit kiadta a tanulóknak és a tanári tanári iskolákban megköltötte. Fővére a többi népiskola is megkapja a két táblát és ezeket az iskoláknak meg kell őrizniük.

— **Állat az emberben.** Krémsz János sávoji lakos meg március 15-én összefaltakozott az újjápari alában egy szemrevételező készlethez melynek szára akábe egy szempillantás alatt fűző szemeset lalt. Megállott tehát az asszony előtt, beszélt, beszélt hozzája szerelmesebből szerelmesebb hangon, végül pedig tisztességtelen ajánlatot tett neki. So hozza is nyult, hogy megjelölje, amire az asszony teljes erejéből kifogást kezdett. Krémsz ekkor letépette a földre, beátotta az asszony száját s valószínűleg sikerül is állatias vágyát az asszonnyal kielegíteni, ha a járó-kelőt nem zavarják. — Erőszakosságáért a mult heten 6 havi börtönrre ítélték.

— **Elfogott betörő.** Még május hó 13-án történt, hogy Horváth Pál patesházi lakos padláját éjnek idején feltörték és kifosztották. A megindult nyomozás folyamán sikerült a tettest Borindul István rovott multu napján szomszédjában kideríteni, aki azonban a büntetés elől megszökött Patesházi-ra. E heten azután tudomására jött a csendőrségnek, hogy Borindul visszatért a faluba, mire Németh Imre járásörmszer kiment Patesházi-ra és letartóztatva bekísérték a helybeli járásbírószághoz.

— **Megbokrosodott lovak.** Kedden este nagy ribákolás történt a focutóban egy marokföldi ember lóval. Amíg gazdájuk a korszakban volt, valamiféle megjelölés megbokrosodott s vad vágatással nekirambott a Szent-János-utcának. Utközben egy táviró-oszlopot kidöntöttek, a kocsit darabokra zúrták, míg végre Hosszafutalban megkezdte őket. — Embertelén kár nem tettek.

— **A kenyérierügy.** Grúskóvnyák Péter belatinczi lakos is, meg Horváth János bratonci lakos is az asztalosmesterséget folytatta. Egyik jobb munkás volt a másiknál, tehát több volt a keresete, miért is állandóan volt köztük a harag. Szombaton tudomására jött Horváthnak, hogy Grúskóvnyák Deklezsinből jön hazafelé, ráesett este, hogy egy doronggal letüsse. Grúskóvnyák azonban még jókor észrevette a támadást, futásnak eredt s ezáltal sikerült megmenteni életét. — Jelentést tett a csendőrségen.

— **A „Budapest” jubileumi díszalbuma.** Magyarország legegységesebb és legszebb naplaja a „Budapest”, amely a föbbségben levő függetlenségi és 48-as part hivatalos lapja, nagy és ritka jubileum előtt áll. November 15-én lesz éppen harminc esztendője annak, hogy a „Budapest” mentése és kiadása nagy ivatásának útján megindult. 1877. november 15-én jelent meg a „Budapest” első száma és a naplót fogva szakadatlanul egy cel, egy eszme, egy törekvés szorgalmatában áll, a mely cel, eszme és törekvés: Magyarország önállósága és függetlensége. Méltán hívjuk a „Budapest”, melyet a halhatatlan nagy Kossuth Lajos annak idején elvei egyetemen hoi letemelésének váltott, fia pedig, aki ma a nemzetnek vezére és büszkéje, hazaférte az őt megillető tiszteletet. A jubileumi albumet jóval előtte azáltal is emlékeztetés és kedvesse fogja tenni, hogy olyan karácsonyi ajándékokat előlöttemek, amely paratallni áll a magyar sajtóban. Ez a „Budapest” jubileumi díszalbuma lesz, mely „Harminc év” címmel, művészi díszkötésben, 20 íven, képen és szövegben mondja el a lap harminc éves történetét. Irni fogunk abba politikai, társadalmi és irodalmi celtéink legkiválóbb alakjait, a „Budapest” volt és jelenlegi munkatársait úgy, hogy az szellemi tartalmával és remek illusztrációival is minden eddigiegtől hasonló munkát felül fog mulni. A könyv minden háznak díszre lesz és holti ára 5 K. Mutatvány-számokát kívánatra hárteket szívesen küldünk megkapják, ha most legalább egy negyedeire 6 koronával előlöttemek. A „Budapest” előlöttesíti ár: Egész évre 24 K, fél évre 12 K, negyed évre 6 K, egy hónapra 2 K. Mutatvány-számokát kívánatra hárteket szívesen küldünk megkapják, ha most legalább egy negyedeire 6 koronával előlöttemek. A „Budapest” kiadóhivatala Budapestben, IV. Sarkantus-utca 3.

— **A méhek miatt.** Mult hó 5-én ledgett Horváth Dömötör kóti lakos lakoháza az összes melékkelhységekkel együtt. Akkoriban a tűz okát a károsult vigyázatlanságának tudták be, míg most végre kiderült, hogy a tűzet nem Szabó, hanem Horváth Ferencné nevű szomszédja okozta azáltal, hogy a ház közelében égő ronggyal a

gyűmölcsfáról egy raj méhek alatt lefűstölti. A vizsgálatlan szomszéd ellen az eljárás folyik.

— **A megtévedt ifjú.** A kártyának lett áldozata Rudas István pincér. Lipiken volt alkalma, főnöke szerette, mert jó fu volt s jó is ment a sora a Pistának. Kis takarított pénze is volt, valami 500 korona, amint öreg szüleinek szánt a halás fia. Egyik nap elhatározta, hogy vonatra ül és hazatérni szándékoz, hogy személyben adhassa át a pénzt. Addig is, amíg a vonat indult, bement egyik korszakba, hol néhány pajtásával találkozott. Kártyáznak kezdtek. És a szegény Rudas elvesztette minden pénzét a kártyán. Kábult fölvel ment el Veres Lajos nevű barátja lakására, kit azonban nem talált otthon. Binós gondolata támadt a szegény fiúnak. Feltörte barátja szekrényét s hogy valamit megis tudjon hazavinni a szüleinek, kloppta az értéktárgyakat. Azután vonatra ült. Szülővárosába azonban még el sem érhetet, máris elfogták Nagykanizsán.

— **Halálós végű verekedés.** Vízszentgyörgyön Logozsár Tamás korszakjában vasárnap este több környékbeli fiatalember mulatott, melynek a vége természetesen szokás szerint összejálokadás, majd pedig verekedés lett. Verekedés közben Skóvocz Pál 19 éves korszakgyűlő sultanc egy sőrűsveggel egy dobta fejbe Flinccsz István 26 éves embert, hogy az rögtön összesett és előtötte a vér. A megdöbött ember koponyatorást és agyirakódást szenvedett, amelybe csütörtökön reggel 4 óraok belehalt. A gyilkos ellen megindították a büntető eljárást.

LEGUJABB!

— **Óriási tűzvész** pusztított tegnap, szombaton délután a szomszédos Kecsécsben. Vigyázatlanság következtében kigyuladt Rákos József háza s a nagy szárazság miatt **irtóznak gyorsasággal terjedt a tűz. Husz különféle épület és nagymennyiségű takarmány elhamvadásról kaptunk értesítést. Otátsról a vízhiány miatt szó sem lehet. Az igazolom óriási. A kár már eddig is igen nagy. Lapzartakor (délután 6 óraok) a tűz meg egyre terjed.**

5896/tk. 1907. sz.

Árverési hirdetmény kivonata.

Az alsólendvai kir. járásbírószágh, mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy Marosa Ferenc veregahajtatónk Fentös Franciska f. László Jánosné veregahajtatást szenvedő elleni 1500 kor, és jár. iranti veregahajtatási ügyében az alsólendvai kir. járásbírószágh területlen és Fentös Franciska f. László Jánosnénak

- 1. a cesztérj 84. sz. tjkbén $\frac{1}{5}$. sor 571. hrsz. a. felvett ingatlanból (Telekegyi szántó) való B) 9. alatti 1/6 rész jutalékára adó alapon 185 kor-ban ;
- 2. ebbha a tjkbén $\frac{1}{6}$. sor 1254 hrsz. a. felvett ingatlanból (Rét a Hottóban) való B) 9. alatti 1/6 rész jutalékára adó alapon 36 kor-ban ;
- 3. a $\frac{1}{4}$. sor 1808. hrsz. a. felvettől valóra (ret a Csérhegyen) 3 K.
- 4. a $\frac{1}{5}$. sor 1811. hrsz. a. felvettől valóra (ret a Csérhegyen) 66 K.
- 5. a $\frac{1}{8}$. sor 1236/227. hrsz. a. felvettől valóra (erdő a Kereai fenyves) 3 K.

- 6. a $\frac{1}{9}$. sor 1236/228. hrsz. a. felvettől valóra (erdő a Kereai fenyves) 5 K.
- 7. a $\frac{1}{10}$. sor 1236/264. hrsz. a. felvettől valóra (erdő a főrétlen) 3 K.
- 8. a $\frac{1}{11}$. sor 1236/265. hrsz. a. felvettől valóra (erdő a főrétlen) 3 K.
- 9. a $\frac{1}{12}$. sor 1505/79. hrsz. a. felvettől valóra (erdő a felső hernyen) 13 K.
- 10. $\frac{1}{13}$. sor 1505/80. hrsz. a. felvettől valóra (erdő a felső hernyen) 9 K.
- 11. az ugyanottani 395. sz. tjkbén $\frac{1}{1}$. sor 856. hrsz. a. felvett ingatlanból (való B) 4. alatti 1/6 rész jutalékára (szántó az Alsó Gyepháziban) 106 K.
- 12. az ugyanottani 480. sz. tjkbén $\frac{1}{1}$. sor 2. hrsz. a. felvett ingatlanból (kert a Belteleken) való B) 3. alatti 1/6 rész jutalékára 10 K.
- 13. az ugyanottani 877. sz. tjkbén $\frac{1}{1}$. sor 370. hrsz. a. felvett ingatlanból (szántó fentös Teleken) való B) 2. alatti 4/24. rész jutalékára 174 kor.
- 14. az ugyanottani 926. sz. tjkbén $\frac{1}{1}$. sor 1298. hrsz. a. felvett ingatlanból (ret a Ritási dílőben) való B) 1. alatti 1/3 rész jutalékára 20 K.
- 15. az ugyanottani 927. sz. tjkbén $\frac{1}{1}$. sor 1815. hrsz. a. felvett ingatlanból (ret a Cseri hegyen) való B) 1. alatti 1/3 rész jutalékára 18 K.
- 16. az ugyanottani 472. sz. tjkbén $\frac{1}{1}$. sor 863. hrsz. a. felvett ingatlanból (szántó az Alsó Gyepházi dílőben) való B) 4. alatti 1/6 rész jutalékára 117 K.
- 17. az ugyanottani 1024. sz. tjkbén $\frac{1}{1}$. sor 1236/105. hrsz. a. felvett ingatlanból (erdő a Kisalmom dílőben) való B) 1. alatti 1/3 rész jutalékára 19 K. adó alapon ezennél megállapított kikialtási árban az árveszt elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az

1907. november 16. napján d. e. 10 óraok

Csesztreg község házánál megtartandó nyilvános árvesztésre a megállapított kikialtási áron alul is eladatni fognak.

Árvesztési számdékok tartoznak az ingatlanok beárának 10/100-át készpenzen vagy az 1881. LX. tc. 42. §-ában jelölt arólyammal számított és az 1881. évi 3233. sz. a. kelt I. M. rend. I. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni.

A kir. Járásbírószágh tki hatóság. Alsólendva, 1907 augusztus 21-én.

Bíró, kir. albró

Két fiatalember teljes ellátással külön bejáratu lakást keres. Cim a kiadóhivatban.

Képes levelező-lapok a legnagyobb választékban kaphatók

Balkányi Ernő könyv- és papírkereskedésében.

KEIL-LAKK

legkitűnőbb mázoló-szer puha padló számára.

KEIL-féle viasz-Renocs kemény padló számára. KEIL-féle fehér „Glasur“-fénymás 90 fillér. KEIL-féle arany-fénymás képereteknek 40 fill. KEIL-féle szalmakalap-festék minden színben.

Mindenkor kaphatók : **Arnstein Benő** (Graner Testvérek utódja) cégnél Alsólendván.